

Sygn. akt III CNP 36/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko A. [...] sp. z o.o. w K. obecnie B. [...] sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) zasądza od A. S. na rzecz B. [...] sp. z o.o. w K. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność wyroku z prawem, uzasadniająca, zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c., odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany: zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

A. S. w skardze na prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 grudnia 2014 r., zmieniający wyrok Sądu Rejonowego z dnia 9 maja 2014 r. i oddalający jej powództwo o zasądzenie od A. [...] kwoty 65.915,24 zł, zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi niezgodność z prawem wskutek rażącego naruszenia: art. 4 ust. 1,2,3 ppkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (jedn. tekst: Dz.U.2002.76.694), art. 28 ust. 1 ppkt 1a tej ustawy, art. 65 k.c. i art. 230 k.p.c. Twierdzenia skarżącej o naruszeniu wymienionych przepisów nie zawierają jednak argumentów, które – wstępnie oceniając – pozwalałyby zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w znaczeniu wyżej przedstawionym.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi A. S. na wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 grudnia 2014 r.

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem tej skargi rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800) oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2016.1668).

aj

l.n